

gængeligt på internettet, og alle forslag sendes ud i høring til alle medlemsstater og en lang række organisationer. Det synes jeg godt man kan betragte som stor åbenhed.

Som regel tager arbejdet i de her komiteer faktisk nogle år, og standarder vedtages som hovedregel ved konsensus. Det giver også mulighed for, at interesserede parter kan følge og påvirke resultatet, og jeg synes ikke, man kan sige, at Codex' skudsmål er dårligt.

Hvis vi kigger på EU-processen, så er det sådan, at når EU fastlægger standarder på fødevarerområdet, så er Codex et vigtigt pejlemærke. Det er et længe anvendt princip, som allerede nu også indgår i EU's fødeveforordning fra 2002.

Hvis EU beslutter sig for et højere beskyttelsesniveau, så sker det efter nøje risikovurderinger i EFSA, altså i Den Europæiske Fødevarerikkerhedsautoritet. EFSA's videnskabelige udtalelser fastlægges i paneler med uafhængige eksperter, der er valgt alene på baggrund af deres ekspertise.

Selvfølger er der tilfælde, hvor EU har valgt et højere beskyttelsesniveau end det globale system. Når vi har diskuteret fastsættelse af grænseværdier i Danmark, i hvert fald tidligere, har forslagsstillerne, har SF haft nøjagtig den samme holdning, at der skulle være et højt beskyttelsesniveau, når vi snakkede om fødevarer.

Men alt afhængig af det konkrete tilfælde kan der være forskellige forklaringer på, at EU fastsætter højere standarder, end Codex gør.

Fælles for de tilfælde gælder, at der ligger en konkret, videnskabelig vurdering til grund for beslutningen. Den videnskabelige vurdering kan f.eks. vise, at der er tale om en Codexstandard, der ikke er blevet opdateret. Forbrugerbeskyttelsen er jo blevet prioriteret meget højt i Danmark og i EU i mange år, og det er derfor ikke overraskende, at EU på visse områder har en højere standard end de internationalt fastsatte standarder.

I B 44 nævnes antibiotikarester i oksekød som et eksempel på en højere standard, der savner en begrundelse. Jeg må indrømme, at jeg finder det meget, meget besynderligt, at man netop anvender det eksempel, for grænseværdier for antibiotika handler jo om et ønske om at begrænse forekomsten af lægemiddelrester i fødevarer at hensyn til giftvirkninger og allergiproblemer. Hertil kommer, at anvendelsen af antibiotika øger risikoen for at skabe resistens imod antibiotika, altså en vanvittig farlig spiral at bevæge sig ind på.

Kl. 16.10

Det er nyt for mig, at Socialistisk Folkeparti skulle betræde en helt ny sti, når vi snakker om sikkerhed i relation til fødevarer. Danmark har jo været bannerfører for at fjerne anvendelsen af antibiotika som vækstfremmere i den forebyggende behandling netop for at få reduceret resistensproblemerne, og Danmark er i dag i den lykkelige situation, at vi har verdens laveste resistensniveau på antibiotikaområdet. Jeg må da formode, at det også er en status, som SF vil have et ønske om at bevare også i fremtiden.

Standarder har selvfølgelig også en vis betydning for landenes samhandel og derfor også for eksportlandenes eller for udviklingslandenes eksportmuligheder, og det synes jeg foranlediger mig til at sige lidt om WTO-aftalen om sundheds- og plantesundhedsmæssige foranstaltninger, det vi populært kalder SPS-aftalen. SPS-aftalen er nemlig med at sikre, at nationale standarder ikke bliver misbrugt som et handelspolitisk middel, altså til at hindre samhandel.

Målet med SPS-aftalen er at skabe balance mellem på den ene side medlemslandenes suveræne ret til selv at fastsætte deres beskyttelsesniveau og på den anden side overholdelse af den forpligtelse, der ligger i WTO om at åbne for øget markedsadgang.

Som udgangspunkt støtter SPS-aftalen sig fuldstændig til de standarder, der er aftalt bl.a. i Codex. Det betyder, at hvis et land bruger Codexstandarder, behøver de ikke at dokumentere, at standarderne lever op til SPS-aftalens regler. SPS-aftalen anerkender også, at WTO-medlemslandene har ret til at fastsætte deres eget beskyttelsesniveau og på den måde afvige fra Codex.

Det gør sig f.eks. gældende, når vi snakker om fastsættelse af EU-grænseværdier for pesticider, hvor jeg jo også har haft den opfattelse, at det er blevet bakket op af SF. Det kræver selvfølgelig, at afvigelserne er sagligt begrundede, der må altså ikke være tale om, at man bruger det her instrument til at begrænse eller maskere importbegrænsninger fra andre lande.

For at overholdelsen af de her SPS-forpligtelser kan kontrolleres, så indeholder SPS-aftalen også en række forskellige procedurekrav. Et af kravene er, at de nye standarder skal notificeres til SPS-komiteen inden vedtagelse, og det betyder så, at der er åbenhed, alle WTO-landene får altså et rettidigt indblik og mulighed for at gøre indsigelser eller foretage ændringer, før nye standarder bliver vedtaget.

Forslag om fastsættelse af EU-standarder er altså også rundt at vende hos WTO's medlems-